

Ett försök att förklara PK-vansinnet

Jag tillhör den skara som har svårt att förstå varför motståndet mot den förda PK-politiken är så litet. De stolliga och direkt samhällsdestruktiva inslagen borde resultera i en storm av protester. Vi kan och bör diskutera **varför** det har blivit så, men den som inte inser att nedanstående verklighetsbeskrivning är på riktigt, bör leta rätt på dumstruten och smyga iväg till ett lämpligt hörn:

- Massinvandringen leder till att vi förlorar det politiskt så omhuldade välfärdssamhället. Vi är redan på god väg. Snart lever en miljon människor i Sverige i så kallat utanförskap, vilket betyder att de är bidragsförsörjda.
- Massinvandringen har fått bostadsmarknaden att haverera. Priserna rusar i höjden och väntetiderna på en hyresbostad i heta områden är absurda. En tonåring som ställer sig i Stockholms bostadskö riskerar att inte få en egen hyresbostad innan han eller hon är pensionär. Den svenska nationalekonomins top dog Assar Lindbeck kallar situationen för en social katastrof.
<http://www.dn.se/ekonomi/professor-hyreskontrollen-maste-tas-bort/>
- Mycket av det som LO och socialdemokraterna lyckats uppnå med löner som går att leva på, rimliga arbetstider, anställningstrygghet och arbetarskydd har slagits ut med EU-anslutningen. Se vad som händer inom transport och byggnäringen. Inte överallt men på många ställen är det ett kaos med underentreprenörers underentreprenörer, fuskjobb, svartjobb och andra lagbrott.
- Regeringen driver, som den enda i världen, en uttalat feministisk politik. Här gäller det att skilja på kvinnor som makthavare, vilket det inte finns något att invända emot, och feministiska ideal som motor i den förda politiken. Det finns inga exempel på att samhällen som styrs efter kvinnliga ideal klarar sig.

- Integrationen fungerar inte och kan heller inte fungera, annat än med en mycket blygsam invandring. Segregationen ökar och det en gång så monoetniska Sverige befolkas av diasporiska grupper som i vissa frågor hamnar i konflikt med svenskarna, men ännu mer med varandra.
- Vi massimporterar människor som inte vill leva efter svenska ideal. Många undrar om framtiden blir muslimsk.
- Vi beviljar asyl till människor som mest är intresserade av hur de på bästa sätt kan utnyttja de olika bidrag som välfärdssamhället erbjuder. Invandrarna har blivit en ny underklass.
- Brottsligheten är hög i Sverige. Särskilt sexualbrotten och våldet växer. En majoritet av de åtalade är invandrare, invandrares barn eller utlänningar. Det gäller också för dem som sitter i svenska fängelser.
- Antalet så kallade utanförskapssamhällen ökar i antal och blir efterhand allt farligare, inte bara för samhällsfunktionärer och andra besökare, utan också för sina egna invånare.
- Antalet fattigpensionärer är på snabb tillväxt.
- Sverige erbjuder – med tanke på de skatter som tas ut – dålig trygghet och lågt skydd för medborgarna: polismyndigheten är i kris och försvaret är nedmonterat.

Författaren och journalisten Jonas Vesterberg konstaterar:

<https://ledarsidorna.se/2017/01/jonas-vesterberg-det-far-racka-nu/>

Om vi tänker efter en sekund så vet vi alla innerst inne att det är så här det ligger till. Även våra politiker och förvaltningsbyråkrater vet. Men ändå driver de landet åt fel håll. Ändå löser de inte problemen – trots att de har världens bästa resurser till sitt förfogande. I ett så litet land som Sverige så klarade de inte av att upprätthålla vårt försvar eller omorganisera vår poliskår. Varför? Det måste vi ta reda på. Vi måste klä av dem nakna och tvinga ur dem sanningen. Är det bara ren inkompetens, eller finns det någon sorts plan för att skjuta Sverige helt i sank?

På Facebook syns desperationen allt tydligare. Nedan ett smakprov på ett slag av texter som delas i allt större kretsar:

**Man blir tokig på alla hjärntvättade människor. Måste allting gå fullständigt åt helvete innan ni reagerar? Tror ni på fullt allvar att muslimer från Nordafrika kommer att integreras och bli en del av det svenska samhället? Är ni oförmögna att se hur det fungerar i stater som styrs av islam? Tycker ni verkligen att det är rimligt att betala tre miljoner om året för ett ensamkommande barn som i 75 % av fallen inte är ett barn? Hur kan ni försörja män som våldtar era döttrar utan att reagera?
Vad är det som gör er oförmögna att se fakta?
Är det för att inte er dotter har blivit våldtagen ännu?
Är det för att ni måste ha samma åsikter som era vänner?**

Är det för att ni inte vågar ha en egen åsikt? /.../

Är ni verkligen beredda att offra det som vi och våra förfäder byggt upp för att "hjälpa" muslimska män som ser er som otrogna och era döttrar som horor?

Mot bakgrund av ovanstående bild av det svenska PK-vansinnet så är det svårt att begripa varför inte bara en majoritet utan sisådär 99 procent av makteliten och opinionsbildarna ställer upp på en politik, som kör det tidigare så väl fungerande Sverige utför stupet. Alla varningslampor blinkar rött men eliten vill inte se det. Och om de ser det, så underlåter de ändå att agera. Mesta tiden använder de till nyspråkliga besvärjelser. Bloggaren Krister Renard skriver om en maktelit som drabbats av vad han kallar för **godska**, det vill säga en "masshysterisk godhetsnoja":

<http://www.gluefox.com/komment/cardsin.shtm>

Kulturelit och politikeradel och journalister tävlar i att framstå som den godaste av alla genom att överbjuda varandra i att ösa förmåner över muslimska invandrare och hitta på olika krystade jämlikhetsprojekt. Ett ytterligare sätt att befästa sin position i godhetstävlingen är att så kraftfullt som möjligt ta avstånd från de "usla" människor som t ex vill ha en seriös diskussion om en i praktiken ohållbar invandringspolitik. Ju värre tillmälen man öser över dessa "vidriga" människor (rasister, nazister, värre än Hitler etc) desto fler godhetspoäng får man. Detta kallas ibland "godhetssignalering" (ungefär som en påfågelhane signalerar sin potens till honorna genom sin vackra stjärt). Och precis som att det naturliga behovet av sexualitet kan bli till lust, dvs en karikatyr av sig själv (man blir fången i pornografi, mekaniskt sex, perversioner där det krävs starkare och starkare stimuli för att man skall bli tillfredsställd), så kan vårt naturliga behov av att göra goda saker också perverteras, där godhet blir till godska (dvs något som har ett yttre sken av godhet men vars konsekvenser är onda och destruktiva).

Läsaren minns säkert bilden som florerade i media i september 2015 på den 3-åriga flyktingpojken Alan Kurdi, som låg drunknad på en strand i Turkiet. En fruktansvärd bild! Tyvärr blev bilden inte bara en gripande bild på ett dött barn, utan utnyttjades av kulturelit och kändisar för att signalera sin makalösa godhet (i stället för att visa medkänsla med ett dött barn och barnets familj). Jag läste ett inlägg på Twitter, där någon kändis (kommer inte ihåg vem) berättade om hur han satt på bussen ut till Värmdö och tänkte på den lille pojken. "Då brast allt för mig, och jag började stortjuta." Ungefär så skrev han. Och därmed visade han sin oerhörda, ofattbara godhet och sin enorma känslighet inför det onda. Och fick givetvis massor av "likes" på Facebook.

Tid avsätts också för att förakta Sverigedemokraterna. När dessa har en åsikt, så gäller det för det politiska etablissemanget att inta den motsatta positionen. Så gjorde Fredrik Reinfeldt och så gör Stefan Löfven. Det gäller också för deras entourage. Våra makthavare vill absolut inte heller lyssna till den glesa skara av dissidenter som med sakargument och fakta visar att deras invandringspolitik är destruktiv för landet och dess invånare.

Efter denna ganska långa inledning, så vill jag söka besvara frågan varför så få sätter sig på tvären. Jag kommer att hålla mig till högskolevärlden, inte bara därför att den under större delen av mitt liv har varit min hemmaarena, utan framför allt därför att det är där makteliten och opinionsbildarna lär sig hur man ska tänka om Sverige, och om världen. Det finns de som anser att "hjärntvätten" börjar redan i förskolan. Så kan det vara, men den fullbordas på högskolorna.

När jag i mitten på 1960-talet skrevs in som student vid Stockholms universitet hade jag två inte särskilt originella målsättningar. Den ena var att jag skulle lära mig de metoder och teorier med vars hjälp forskare söker förstå världen. Den andra målsättningen, inte mindre viktig, var att jag skulle skaffa mig en identitet, bli en av dem som hade rätt att titulera sig forskare. Med ett annat språkbruk: Jag ville lära mig att stå utanför, därför att det är det som riktiga forskare gör. Det andra var att jag ville vara innanför. Jag ville få tillträde till en gemenskap av välutbildade och tänkande människor, människor med åsikter i viktiga samhällsfrågor.

Att bedriva långvariga studier vid ett universitet eller annan högskola handlar med andra ord både om att lära sig stå utanför och att hamna innanför. Detta återspeglas i det som studenterna och doktoranderna gör. De ägnar sig åt att läsa efterhand allt svårare litteratur, memorera viktiga partier och lyssna på föreläsningar. De tenterar, de skriver uppsatser och tillägnar sig de kunskaper som de bedömer som nödvändiga för sina framtida professioner. Det är ett mestadels ett rätt tråkigt arbete som kräver memoreringstekniker, koncentrationsförmåga och gott sittfläsk. Under fritiden ges belöningen i form av umgänge med andra studenter och doktorander, som man oftast identifierar sig starkt med.

Lättast för denna kombination av två aktiviteter med skilda verklighetsperspektiv är det för naturvetare. De kan visserligen påverka de studerade processerna med sin forskning, men de befinner sig ohjälpligt utanför. Samhällsvetenskap och humaniora hittade också metoder för att behålla den utanförståendes kyla och analytiska blick. Etnologi var en historisk disciplin och, som det ibland sägs: det förflutna är ett annat land. Sociologer löste frågan genom att hålla sig till statistik och fakta. Alla slutsatser måste ha ett solitt kvantitativt underlag. Skittråkigt men invändningsfritt. Social- och kulturanropologer begav sig till andra delar av världen, gärna till stamkulturer som var så lite berörda av den västerländska civilisationen som möjligt. Där bedrev de långvariga fältarbeten som kallades för deltagarobservation och antecknade noga i sina fältdagböcker det som de sedan skulle göra sina akademiska karriärer på. Psykologer hade det svårare. De som tyckte det var viktigt att säkra sin "vetenskaplighet" sökte sig till naturvetenskapen. Andra var mer lockade av vad de kallade för ett kvalitativt perspektiv och hamnade längre ner på den akademiska prestigeskalan. Inget snack om att olika discipliner var lika mycket värda!

Forskning handlar om att samla och analysera empiriska material. Forskares uppgift är att ta reda på vad som är sant respektive osant. Det betyder att forskare måste hålla sina känslor stängda. Det gör de vanligen genom att undvika barriaderna. De tar med sig sin empiri

tillbaka till universitetsvärldens laboratorier och studiemiljöer, för att där tillämpa sina vetenskapliga metoder. De ställer upp hypoteser och konstruerar teorier.

Sammanfattningsvis: Forskare lägger sig vinn om att vara objektiva i sin profession, att stå utanför, och att teoretiskt ordna mer eller mindre kaotiska material, så att de kan rapportera om något som tidigare var okänt. Att "tycka till" är förbjudet. Subjektivitet är vetenskapens största fiende, en dödssynd.

Nu går jag inte längre med att försöka precisera vad vetenskap och forskning är. Nästa fråga gäller vilka som fortsätter sina studier på högskola, avlägger examina och stannar där i många år, några hela livet. Före 1960-talet var detta förbehållet samhällets högre skikt. Visst fanns det katter bland hermelinerna, men det var inte särskilt gott om dem. De som bedrev högskolestudier tillhörde över- och medelklassen. Det betydde att studenterna visste var de hörde hemma. Deras framtida positioner i den borgerliga gemenskapen var givna. De befann sig inte på högskolorna för att bygga upp sina politiska förankringar och identiteter utan studierna var vägen till välavlönade och respektabla yrken. Plus att man där lade grunden för sina sociala nätverk. Man kunde exempelvis studera för att bli läkare, ingenjör eller jurist. Att bli prideaktivist, hbtqbejakare, vegan, anarkist eller kanske gubbslemsprästmotståndare, nej det handlade universitetsstudierna inte om.

Under krigsåren föddes många barn i Sverige. Det brukar göra det under krig, men det var också ett resultat av det framväxande välfärdssamhället, mera specifikt av de åtgärder som blev konsekvensen sedan makarna Myrdal med sin rapport "Kris i befolkningsfrågan" slagit larm om trettioalets låga barnafödande. Som bekant gick det väldigt bra för både Sverige och Europa under efterkrigstiden. För det socialdemokratiska Sverige var det självklart att de begåvade "arbetarungarna" skulle få möjlighet till högskolestudier – det som tidigare varit ett privilegium för borgarnas barn.

Politikerna ordnade med den nödvändiga finansieringen och vid mitten av 1960-talet började högskolorna fyllas på med studenter, vars föräldrar hade ett enklare ursprung. I synnerhet gällde detta för humaniora och samhällsvetenskap – på handels-, jurist- och läkarlinjerna var det svårare att komma in. Denna nya sort av högskolestudenter hade inte sina sociala identiteter säkrade. De befann sig i en för dem okänd farled. Deras föräldrar och familjer hade inte mycket till vägledning att erbjuda utan studenterna måste själva finna ut vilka de var och vad de ville uppnå med sina studier.

Den teoribildning som redan fanns vid universiteten, som en av flera, och som attraherade dessa identitetssökande arbetarungar, var marxismen. Var det något som dessa studenter var förtrogna med, så var det att befinna sig i klassmässigt underläge. Marxismen utgav sig inte bara för att vara en vetenskaplig metod för att studera samhället, den bästa, utan den försåg också sina bejakare med en samhällsroll, det vill säga en identitet. Det viktigaste var inte att förstå samhället utan att förändra det. Det gör man inte som kylig, objektiv och utanförstående analytiker. Det gör man som varmhjärtad aktivist.

Med de nya studentkullarna blev identitetsarbetet viktigare än inlärningsprocessen. Känslorna släpptes in i studierna och objektivitetskravet diskvalificerades. För marxisterna var all forskning som inte tog ställning för arbetarklassen borgerlig forskning. Vetenskapen måste för de nya studentkullarna kopplas till samhällsnyttan. Upp på barriaderna!

Resultatet blir studentoroligheterna 1968. Kapitalismen identifierades som den fiende det gällde att besegra. Ett nytt samhälle skulle byggas. Hur detta skulle se ut visste ingen, utöver att det skulle vara rättvist och jämlikt. Fokus låg inte på det nya samhället utan huvuduppgiften var att i gruset störta det gamla orättvisa kapitaliska samhället, det förtryckarsamhälle som borgarsvinen byggt upp. Marx, Mao och i någon mån Marcuse blev några viktiga ledstjärnor, men det fanns fler i den politiskt sekteristiska värld som snabbt tog form. Vissa beundrade Ho Chi Minh, andra lät sig vägledas av Lenin.

För att komma vidare i detta resonemang behöver jag ett engelskt begrepp: *The Moral High Ground*. På svenska kan det översättas till "moraliskt överläge", men det träffar inte helt rätt. Det engelska begreppet utsäger att samhället har skilda moraliska nivåer – och ändå inte, därför att det finns bara en nivå, som är accepterad: *The Moral High Ground*. De som kontrollerar *The Moral High Ground* är herrarna på täppan. De har rätten att bestämma över gott och ont, över vad som är rätt och fel i samhället. Det är på denna *Moral High Ground* som samhällets bästa medborgare befinner sig, i varje fall om man får tro dem själva.

The Moral High Ground är inte ett slagfält utan mer som en högplatå, där striderna står längs kanterna. Det gäller att hindra kritiker och konkurrenter från att komma upp på platån. Det är en maktstrid som utges för handla om moral. De som försöker ta plats där uppe på högplatån men företräder andra intressen är onda. Därför har de inte rätt att vistas på eller ens beträda *The Moral High Ground*. Det handlar om legitimitet och huvudfrågan är: Vad är det som ger dem som behärskar *The Moral High Ground* rätt att döma ut kritiker och konkurrenter som mindre värda, som underlägsna och till och med onda?

Söker vi oss längre tillbaka i tiden så är det mestadels prästerna som behärskar *The Moral High Ground*. De försäkrar folket om att de som tror hamnar i himlen, medan helvetet väntar på förnekarna. I dag är det politiker och opinionsbildare som befinner sig där. I likhet med forna tiders präster har de erövat och söker behålla makten genom att avge löften. De lovar någonting som folk vill ha: ett himmelrike, ett bättre jordeliv, ett rättvist samhälle, mera välfärd, global frihet eller vad det nu kan vara. När det gäller löften är de oslagbara. Vad kan man lova som är bättre än himmelriket, evig fred, välstånd och frihet?

De som kontrollerar *The Moral High Ground* förlorar den inte i konkurrensen med en överlägsen moral utan på så sätt att deras utfästelser och dogmer allt sämre tål att konfronteras med verkligheten. Filippinernas president Rodrigo Duterte är ett extremt exempel. Med sitt språk, sin moral och sina handlingar skulle han förmodligen sitta fängelse i Sverige. Han jämför sig själv med Hitler och säger att han gärna dödar tre miljoner

missbrukare och langare. Alla goda människor, här som i Filippinerna, vänder sig mot hans moral.

Vad är det då som gör att folket har valt denne moraliskt defekte praktbuse till president? Svaret är: Verkligheten. Väljarna känner igen det havererade samhälle Duterte beskriver och hoppas på att han har de hårda nypor som behövs för att göra Filippinerna till ett bättre land att leva i. Det betyder inte att han har moralen på sin sida utan endast att han med avseende på trovärdighet vinner över The Moral High Grounds företrädare. Med sina inte längre övertygande dogmer har de bundit ris åt egen rygg. Utan jämförelser i övrigt, så gäller detta generellt för hur de som befinner sig i moraliskt överläge mister makten. De kan inte besegras med andra och bättre "dogmer", därför att några sådana finns inte. De förlorar sin trovärdighet när deras verklighetsbeskrivningar inte längre är trovärdiga. I ett samhälle med någorlunda hederligt genomförda allmänna val blir de bortröstade. Frågan är bara hur mycket skada de hinner göra, innan det sker.

Det som 1968 års studentrevolt ledde till var att en ny kategori av studenter och framtida makthavare erövrade *The Moral High Ground*. De lyckades visa att de borgerliga makthavarna företrädde ett orättvist samhälle, och att de själva hade en bättre verklighetsförankring. Framför allt lyckades de övertyga borgarnas barn – därav uttrycket "de röda borgarbarnen". Marxismen sluter klyftan mellan den i sin yrkesutövning kyligt observerande forskaren och den nye vänsterpolitiskt engagerade studenten. Och tyvärr, likt jokern trumfar över esset i kortspel, så trumfar känslorna över förnuftet.

Ständigt pånyttfödd återkommer marxismen som det redskap med vars hjälp samhället ska förändras. Observera att det är ett redskap som prövats förr, med totalitära samhällen som resultat. Det spelar emellertid liten roll på universiteten, därför att där sysslar man inte med praktik utan med teori. Marxismens löften förblir förstklassiga. Definitionen på en bra framtida makthavare/opinionsbildare blir en politiskt vänsterorienterad och samhällsengagerad högskoleutbildad (nåja) person, som tolkar samhället med någon form av marxism som teoretiskt verktyg.

För forskarna och de mer avancerade studenterna är det här vänsterteoretiker som Gramsci och Foucault samt Frankfurtskolan och de efterföljande esoteriska och teoretiskt svårtillgängliga franska postmodernisterna får sin roll. De "bevisar" att marxismen och dess mutationer inte är ideologi utan vetenskap, en ideologiskt ansvarstagande vetenskap.

Maktelitens förståelse av samhället vrids åt vänster. Det sker inte bara i Sverige utan snart sagt överallt i västvärlden. Detta är en process som föds vid universiteten men som växer sig stark i hela samhällseliten, alltså också inom medierna och inom den välfärdsbyråkrati, som i sin tur är på snabb tillväxt i socialdemokraternas "starka samhälle".

Nå, detta är väl i sig bra? Ett samhälle med god moral, som först sätter det arbetande folket och därefter de förtryckta minoriteterna i centrum, det kan väl inte vara dåligt? Nej, inte

med den formuleringen, men man bör minnas att marxismen är en teori och ideologi som är fokuserad på att störta det gamla samhället, inte på att bygga det nya. Marxismens samhällsexperiment har gång på gång visat sig ha ett högt pris, räknat i människoliv och mänskligt lidande. Den goda politiken utgår från det existerande, det som visat sig fungera, och söker kontinuerligt förbättra det. Revolution må vara känslomässigt härligt medryckande, men revolutioner bygger inte samhällen. Revolutioner förstör samhällen.

Om vi återvänder till paradigmskiftet kring 1970 och vänsterpolitikens seger, så finns redan från början ett stort problem. Inte ens då gick det särskilt bra att identifiera "arbetarklassen", som utsugen och proletariserad av kapitalismen. Det var en i stort sett överspelad epok. Med lite god vilja kan vi visserligen säga att det fanns en arbetarklass, men denna attraherades knappast av dessa studentaktivister som politiska ledare. Efterhand som välståndet steg, blev det allt tydligare att "arbetarna" inte tänkte ställa sig på några barrikader, utan föredrog ett materiellt välstånd. Visst ville de förbättra sina löner, få längre semester och allt sådant, men de kände sig inte utsugna av det kapitalistiska samhällsskicket, inte på allvar. De var inte rasande över att vara förtryckta utan, så länge de inte förlorade jobbet, var de ganska nöjda. Om de fick bestämma så var det starka fackföreningar och socialdemokraterna som gällde, det parti som föredrog revisionen framför revolutionen.

Med andra ord, den unga eliten riskerade att förlora makten redan innan de hunnit fram till köttgrytorna. Den växande invandringen kom som en räddare i nöden. Dessa vänsterstudenter hade själva hittat på att de representerade arbetarna. När detta inte fungerade såg de inga problem med att skifta. Dög inte den ena legitimeringen, så dög väl den andra. Det svensknationella projektet överges. Det blev finare att vara globalist än nationalist, finare att hjälpa flyktingar än tröga arbetare. Att ersätta arbetarna med invandrare och kalla alla för flyktingar, det skärpte motsättningen mellan de goda och de onda. Vem vågar säga att det är fel att hjälpa flyktingar (som flyr för sina liv). Vem påstår att alla människor inte är lika mycket värda?! Den som har invändningar är moraliskt föraktlig, någon som inte vill bidra till en bättre värld! Makten över *The Moral High Ground* konsolideras och makten betyder allt.

Nu är det dags att föra in ett begrepp som läsarna av denna blogg är väl förtrogna med: *värdegrunden*. Makteliten är snabb med att till sitt hjärta trycka detta begrepp från 1990-talets skolvärd. De som har fel värdegrund, de får inte komma upp på den moraliska högplatån. Och de som befinner sig där och visar att de har fel värdegrund, de måste sparkas ner. De är troll, hatare, rasister, fascister, främlingsfientliga, sexister, mörkermän, islamofober etc. Mister de sedan jobbet, så får de väl skylla sig själva. De borde ha vetat bättre. På den moraliska högplatån finns det inget som helst utrymme för aktörer med fel värdegrund.

Mycket har sjunkit in i historien. Där befinner sig den en gång så omhuldade arbetarklassen och "flyktingarna" är på väg åt samma håll. Marxismen i sina muterade former ruinerar samhällsforskningen vid ett stort antal universitet och högskolor i västvärlden. Där härjar

feminister, antirasister, globalister, mångkultursidealister och andra ”ister” lika glatt och obehindrat som vid midnatt gastarna på en kyrkogård. Universiteten fungerar som drivbänkar i studenternas identitetsbildning.

Anledningen till att vi inte ser några uppror i makthavarkretsar, trots att det en gång så välordnade Sverige havererar mitt framför våra ögon, är att det inte går att på det sättet besegra dem som kontrollerar The Moral High Ground. De förfogar över en överlägsen moral. Det kommer de vänsterpolitiska idealisterna att göra också i framtiden – om inte den västerländska civilisationen går under förstås. Vi dissidenter kan inte heller besegra dem, trots att vi har såväl förnuftet som alla fakta på vår sida. De flesta förstår det och håller käften. Vi som har tagit upp striden borde ha vetat bättre.

De som har makten över The Moral High Ground kan bara besegras i ett allmänt val. Det är bara demokratin som kan störta den moraliska makteliten. Sådana maktskiften är på väg lite varstans i västvärlden, efter Brexit och Trump. Moralisterna kan behålla sin höga moral, men när de förlorar verklighetskontakten så, med en viss fördröjning, förlorar de också makten.

Även om vi förhoppningsvis slipper makthavare som Rodrigo Duterte, så står vi inför ett dramatiskt maktskifte i Sverige. Alternativet är att de som styr Sverige tappar samhällskontrollen och det svenska välfärdssamhället havererar. I båda fallen vinner verkligheten. Till och med om svenskarna försvinner som ett eget folk, så har verkligheten vunnit. Det kan ta lite tid, men det gör den alltid.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/02/04/ett-forsok-att-forklara-pk-vansinnet>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.